

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 363/2020-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. septembra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Martina Vernarského (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Petra Straku predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť občianskeho združenia Spoločnosť ľudí dobrej vôle, IČO 00 695 246, Mäsiarska 13, Košice, právne zastúpeného obchodnou spoločnosťou Lexpert s. r. o., Horná 15, Banská Bystrica, v mene ktorej koná JUDr. Roman Dula, advokát a konateľ, vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 16 CoE 74/2018 z 11. decembra 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť občianskeho združenia Spoločnosť ľudí dobrej vôle o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. februára 2020 doručená ústavná sťažnosť občianskeho združenia Spoločnosť ľudí dobrej vôle, IČO 00 695 246, Mäsiarska 13, Košice (ďalej len „sťažovateľ“), právne zastúpeného Lexpert s. r. o., Horná 15, Banská Bystrica, v mene ktorej koná JUDr. Roman Dula, advokát a konateľ, vo veci namietaného porušenia základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 16 CoE 74/2018 z 11. decembra 2019.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ vystupuje v exekučnom konaní vedenom na Okresnom súde Košice I (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 20 Er 6605/2012 v postavení povinného.

3. Sťažovateľ podal 13. januára 2017 návrh na vyhlásenie exekúcie za neprípustnú a návrh na zastavenie exekúcie z dôvodu, že oprávnený – Správa finančnej kontroly Košice bol k 31. decembru 2015 v zmysle § 30 ods. 10 zákona č. 357/2015 Z. z. o finančnej kontrole a audite a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o finančnej kontrole“) zrušený, pričom v exekučnom konaní nebol v rozpore s § 37 ods. 5 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom do 31. marca 2017 (ďalej len „Exekučný poriadok“) podaný návrh na pripustenie zmeny účastníkov konania. Napriek tomu súdy a súdny exekútor konali v exekučnom konaní ako s oprávneným s Úradom vládneho auditu.

4. Okresný súd uznesením z 30. novembra 2017 v konaní sp. zn. 20 Er 6605/2012 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) návrh sťažovateľa na vyhlásenie exekúcie za neprípustnú, ako aj návrh na zastavenie exekúcie zamietol. V odôvodnení uznesenia okrem iného uviedol: „... oprávnený, teda v tomto prípade do 31.12.2015 Správa finančnej kontroly Košice, nezanikol, tak ako to uvádza povinný vo svojom návrhu na vyhlásenie exekúcie za neprípustnú. Všetky práva a povinnosti prešli zo zákona na Úrad vládneho auditu, ktorý teda naďalej ostáva správcom pohľadávky štátu, ktorá vznikla voči povinnému na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia, ktorým bol povinnému uložený odvod za porušenie finančnej disciplíny. Je v záujme oprávneného aj naďalej plniť si svoje povinnosti správcu pohľadávky štátu tak, aby k vymáhaniu tejto pohľadávky dochádzalo v súlade so zákonmi Slovenskej republiky.“

5. Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, v ktorom poukazoval na skutočnosť, že súd sa zaoberal len § 30 ods. 10 zákona o finančnej kontrole, absolútne však opomenul ustanovenia Exekučného poriadku (najmä § 37 ods. 3 až 5). V konaní neboli splnené procesné podmienky podľa § 37 ods. 3 Exekučného poriadku. Exekútor nepodal návrh na pripustenie zmeny účastníkov konania do 14 dní, odkedy sa o zániku oprávneného dozvedel, súd nerozhodol o pripustení zmeny oprávneného, nie je preto zrejmé, prečo súd v záhlaví ako oprávneného označuje Úrad vládneho auditu. Napriek skutočnostiam, že došlo k prechodu práv a povinností správ finančnej kontroly na Úrad vládneho auditu, Exekučný poriadok výslovne aj v prípade prechodu práv vyžaduje podanie návrhu na pripustenie zmeny účastníkov konania a pripustenie zmeny účastníka zo strany súdu. Exekučný poriadok výslovne vyžaduje aj v prípade prechodu práv, že exekútor môže pokračovať vo vykonávaní exekúcie síce na základe pôvodného poverenia, ale musí k nemu byť priložený originál právoplatného rozhodnutia súdu o pripustení zmeny alebo odpis rozhodnutia.

6. Krajský súd uznesením z 11. decembra 2019 v konaní sp. zn. 16 CoE 74/2018 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) uznesenie okresného súdu potvrdil, stranám náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. V odôvodnení konštatoval: „*Odvolací súd z obsahu spisu súdu prvej inštancie sp. zn. 20Er/6605/2012 zistil, že predmetné exekučné konanie sa*

začalo dňa 30.11.2012, kedy bol súdnemu exekútorovi podaný návrh na vykonanie exekúcie. Poverenie na vykonanie exekúcie bolo pôvodnému súdnemu exekútorovi JUDr. Mgr. Andrejovi Dembickému udelené dňa 31.12.2012. Exekučným titulom je rozhodnutie Správy finančnej kontroly Košice zo dňa 30.4.2012 č. 6/1504/2011/308, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 10.08.2012 a vykonateľnosť dňa 27.08.2012...

Odvolací súd sa v predmetnej veci stotožňuje s argumentáciou oprávneného uvedenou vo vyjadrení k odvolaniu povinného. Pôvodný oprávnený, ktorý vydal exekučný titul (Správa finančnej kontroly) bol v zmysle § 30 ods. 10 zákona č. 357/2015 Z. z. zrušený a jeho pôsobnosť, rovnako ako aj majetok štátu, pohľadávky a záväzky, ktoré mali k 31. decembru 2015 v správe správy finančnej kontroly, prešla na Úrad vládneho auditu. Uvedená skutočnosť teda nastala v zmysle zákona a v takomto prípade platí, že o všetkom, čo bolo v zbierke zákonov vyhlásené, sa má za to, že dňom vyhlásenia sa stalo známym každému, koho sa to týka (§ 15 zákona č. 400/2015 Z. z.). Z uvedeného dôvodu má odvolací súd za to, že v prípade prechodu pohľadávky zo zákona na iný subjekt, nie je potrebné uplatniť § 37 Exekučného poriadku a rozhodovať o pripustení zmeny účastníka konania na strane oprávneného. “

7. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti argumentuje:

„Hodnotiace úvahy porušovateľa sú obsiahnuté len v bodoch 21. a 22. napadnutého uznesenia. V rámci hodnotiacich úvah sa porušovateľ vôbec nezaoberal argumentami sťažovateľa, rovnako ako sa nimi nezaoberal súd I. inštancie. Pokiaľ ide o vyjadrenia sťažovateľa z 25.10.2019 a 29.11.2019, tak porušovateľ ich obsah ani len nezreferoval obdobným spôsobom ako zreferoval podania sťažovateľa z 20.12.2017, 05.04.2018, 30.04.2012 (body 5., 8., 9. odôvodnenia), ale len stroho skonštatoval v bode 11. odôvodnenia, že ich sťažovateľ podal a trvá na svojich vyjadreniach. Pritom v uzneseniach z 25.10.2019 a 29.11.2019 sťažovateľ podrobnejšie rozvinul svoju argumentáciu. Porušovateľ sa teda skôr zaoberal tým či vymáhaná pohľadávka prešla zo zaniknutej Správy finančnej kontroly na Úrad vládneho auditu, ale vôbec sa nezaoberal nesplnením procesných požiadaviek na to, aby mohlo exekučné konanie pokračovať (nebolo zastavené) a aby mohol v pozícii oprávneného vystupovať Úrad vládneho auditu. Pritom sťažovateľ nespochybňoval, že pôsobnosť správ finančnej kontroly prešla na Úrad vládneho auditu

a rovnako. Porušovateľ rovnako nereagoval na argumentáciu, že aj s poukazom na návrh na vykonanie exekúcie bola a je exekúcia neoprávnené vykonávaná v prospech Správy finančnej kontroly, resp. Úradu vládneho auditu, napriek tomu, že dotknutým exekučným titulom bol vymáhaný peňažný nárok priznaný Slovenskej republike...

Na zásadné argumenty sťažovateľa, teda porušovateľ absolútne nereagoval, v dôsledku čoho je napadnuté uznesenie porušovateľa svojvoľné, arbitrárne a nepreskúmateľné, čím porušuje právnu istotu. Hodnotiace úvahy porušovateľa sú minimálne a prepojenia na citované zákonné ustanovenia nevysvetlené.

Nástupníctvo Úradu vládneho auditu po správach finančnej kontroly muselo byť známe najneskôr od 01.01.2016 oprávnenému a aj súdnemu exekútorovi. Súdny exekútor napriek tomu nepodal návrh na zmenu oprávneného v lehote 14 dní. Keďže exekútor taký návrh nepodal, súd o ňom ani nemohol rozhodnúť. Keďže súd nepripustil zmenu oprávneného, tak v súlade s ustanovením § 37 ods. 5 EP malo byť aj naďalej konané so Správnou finančnej kontroly Košice ako s oprávneným. Správa finančnej kontroly Košice bola zrušená, nemá procesnú subjektivitu, čo bráni pokračovaniu exekučného konania a ďalšiemu vykonávaniu exekúcie. Za tejto situácie mal porušovateľ prvostupňové rozhodnutie zmeniť, vyhlásiť exekúciu za neprípustnú a zastaviť ju. Napadnuté uznesenie porušovateľa je contra legem, keď je v priamom rozpore s ustanoveniami EP.

To, že na Úrad vládneho auditu prešiel majetok štátu, pohľadávky a záväzky, ktoré mali v správe správy finančnej kontroly neznamena, že Úrad vládneho auditu sa automaticky stal účastníkom exekučného konania proti sťažovateľovi, pretože o účastníctve Úradu vládneho auditu mohol rozhodnúť len súd na návrh exekútora.“

8. Vzhľadom na už uvedené argumenty sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vyslovil porušenie označených práv uznesením krajského súdu, zrušil uznesenie krajského súdu, vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a priznal sťažovateľovi náhradu trov konania pred ústavným súdom.

II.

Relevantná právna úprava

9. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

12. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

13. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

15. Podľa čl. 11 ods. 1 listiny každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

16. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

17. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

18. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

III.

Predbežné prerokovanie návrhu

19. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta nedostatočné odôvodnenie, arbitrárnosť napadnutého uznesenia krajského súdu. Poukazuje na skutočnosť, že o účastníctve Úradu vládneho auditu mohol rozhodnúť len súd na návrh exekútora, pričom exekútor návrh na pripustenie zmeny účastníka konania nepodal. Keďže okresný súd nerozhodol podľa § 37 ods. 5 Exekučného poriadku, exekúcia je naďalej vedená proti subjektu, ktorý už zanikol. Navyše, exekučným titulom bol peňažný nárok priznaný Slovenskej republike, nie správe finančnej kontroly.

20. Ústavný súd v prvom rade poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej čl. 46 ods. 1 ústavy je prvotným východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany zaručenej ústavou v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy).

21. Obsah práva na súdnu a inú právnu ochranu nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov a iných orgánov.

22. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07). Rovnako aj obsah základného práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny má v zásade totožný obsah ako základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

23. Podľa § 30 ods. 10 zákona o finančnej kontrole zrušujú sa správy finančnej kontroly a ich pôsobnosť podľa doterajších právnych predpisov prechádza dňom 1. januára 2016 na Úrad vládneho auditu.

24. Podľa § 30 ods. 12 zákona o finančnej kontrole majetok štátu, pohľadávky a záväzky, ktoré mali k 31. decembru 2015 v správe správy finančnej kontroly, prechádzajú dňom 1. januára 2016 do správy Úradu vládneho auditu.

25. Podľa § 37 ods. 3 Exekučného poriadku proti inému než tomu, kto je v rozhodnutí označený ako povinný, alebo v prospech iného než toho, kto je v rozhodnutí označený ako oprávnený, možno vykonať exekúciu, len ak sa preukázalo, že naňho prešla povinnosť alebo právo z exekučného titulu podľa § 41. Ak nastanú skutočnosti, na ktorých základe dochádza k prevodu alebo prechodu práv a povinností vyplývajúcich z exekučného titulu, sú účastníci konania povinní bez zbytočného odkladu písomne oznámiť tieto

skutočnosti exekútorovi. Oznámenie musí byť doložené listinou preukazujúcou prevod alebo prechod práv alebo povinností. Návrh na pripustenie zmeny účastníkov konania je exekútor povinný súdu doručiť v lehote 14 dní odo dňa, keď sa o týchto skutočnostiach dozvedel. Súd rozhodne do 60 dní od doručenia návrhu uznesením. Rozhodnutie sa doručí exekútorovi, oprávnenému a povinnému, ktorí sú označení v exekučnom titule, a tomu účastníkovi, na ktorého právo alebo povinnosť prešla.

26. Pokiaľ sťažovateľ v ústavnej sťažnosti argumentuje, že pohľadávka vymáhaná v predmetnom exekučnom konaní bola exekučným titulom priznaná Slovenskej republike, nie správe finančnej kontroly, a teda správa finančnej kontroly ani nemala postavenie oprávneného, k tomuto ústavný súd uvádza, že sťažovateľ mal možnosť namietať túto okolnosť v odvolaní proti uzneseniu okresného súdu. V odvolaní proti uzneseniu okresného súdu však poukazoval iba na nesplnenie podmienok podľa § 37 Exekučného poriadku, absenciu súdneho rozhodnutia o pripustení zmeny účastníka konania. Pritom podľa § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) je odvolací súd odvolacími dôvodmi viazaný.

27. V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej v prípade, ak sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, ale nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd sa ňou nemôže meritórne zaoberať (III. ÚS 135/03, III. ÚS 201/04, IV. ÚS 266/08, II. ÚS 399/2014, III. ÚS 520/2014). Ústavná sťažnosť je preto v časti týkajúcej sa predmetnej sťažovateľovej námietky neprípustná podľa § 55 písm. d) zákona o ústavnom súde a v tejto časti bolo nutné ústavnú sťažnosť odmietnuť v zmysle § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

28. Pre úplnosť ústavný súd zdôrazňuje, že sťažovateľ namieta, že exekúcia sa vykonáva v prospech orgánu verejnej moci, ktorému vymáhaný peňažný nárok nepatrí až vo vyjadrení z 29. novembra 2019, teda takmer dva roky po podaní odvolania proti uzneseniu okresného súdu. Odvolacie dôvody je však v zmysle § 365 ods. 3 CSP (v spojení s § 9a ods. 1 Exekučného poriadku) možné meniť a dopĺňať len do uplynutia

lehoty na podanie odvolania, čo v tomto prípade zjavne splnené nebolo. Preto krajskému súdu ani nevznikla pri posudzovaní vecnej správnosti uznesenia okresného súdu povinnosť (§ 380 CSP) vyhodnocovať opodstatnenosť námietky sťažovateľa, ktorou poukazoval na skutočnosť, že exekučným titulom bol nárok priznaný Slovenskej republike, nie správe finančnej kontroly.

29. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve.

30. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

31. Ústavný súd uvádza, že v rámci svojej rozhodovacej činnosti musí mať na zreteli, že podstatou rozhodovania o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je posúdenie ústavnej akceptovateľnosti napadnutého rozhodnutia všeobecného súdu, prípadne iného orgánu verejnej moci, a nie posudzovanie jeho právnej perfektnosti ani jeho prípadné „vylepšovanie“ (m. m. IV. ÚS 325/08, IV. ÚS 218/2010). Poslaním ústavného súdu nie je kontrola súdnej činnosti vo všetkých smeroch a aspektoch a skúmanie akejkoľvek možnej nezákonnosti alebo procesného pochybenia, či dokonca zrejmej nesprávnosti, ktoré sa v individuálnom konaní pred všeobecnými súdmi prípadne vyskytnú, ale výlučne posudzovanie konformity aktu aplikácie práva (v posudzovanej veci súdneho rozhodnutia) s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou. Ústavný súd teda nepredstavuje opravnú inštanciu všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05), a preto zásadne nemôže meritórne preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, pri vydaní ktorých súdy rešpektovali požiadavky vyplývajúce z obsahu základných práv ustanovených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecnými súdmi, v zmysle už citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor všeobecného súdu svojím vlastným názorom iba v prípade, ak by tento bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný (I. ÚS 131/2018).

32. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07).

33. Vo vzťahu k sťažnostným námietkam týkajúcim sa nutnosti postupu podľa § 37 Exekučného poriadku, absencie rozhodnutia súdu o pripustení zmeny účastníka ústavný súd uvádza, že krajský súd v napadnutom uznesení jasne a zrozumiteľne zdôvodnil, prečo v danom prípade nepovažoval za potrebné osobitne rozhodovať o ne/pripustení zmeny

účastníka podľa § 37 Exekučného poriadku, a prečo je možné a opodstatnené ďalej ako s oprávneným konať s Úradom vládneho auditu. V tomto smere uviedol, že pôsobnosť správ finančnej kontroly, ako aj pohľadávky a záväzky prešli podľa zákona o finančnej kontrole na Úrad vládneho auditu, čo je skutočnosťou, pri ktorej sa prezumuje, že je známa každému, koho sa týka, od momentu vyhlásenia zákona o finančnej kontrole v Zbierke zákonov Slovenskej republiky. Nemožno poprieť, že zmena právneho predpisu je jedinečnou právnou skutočnosťou (§ 37 ods. 3 druhá veta Exekučného poriadku), s ktorou sú všetci účastníci exekučného konania i exekučný súd oboznámení na základe nevyvrátiteľnej právnej domnienky podľa § 15 zákona č. 400/2015 Z. z. o tvorbe právnych predpisov a o Zbierke zákonov Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (predtým § 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 1/1993 Z. z. o Zbierke zákonov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov). Ústavný súd preto konštatuje, že uznesenie krajského súdu preto v tomto smere nemožno označiť za arbitrárne, zjavne neodôvodnené, interpretáciu príslušných právnych noriem učenú krajským súdom za popierajúcu ich zmysel, a preto napadnuté uznesenie krajského súdu ústavný súd považuje za ústavne udržateľné. A tak aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou právnych noriem krajským súdom, v zmysle už citovanej judikatúry ústavný súd nemôže nahradiť napadnutý právny názor všeobecného súdu svojím vlastným názorom.

34. Okolnosť, že sťažovateľ s uznesením krajského súdu nesúhlasí, sama osebe nezakladá porušenie označených práv. Základné právo na súdnu ochranu garantované ústavou neznamena právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho ani účelovo chápať tak, že jeho naplnením je vyhovenie návrhu účastníka konania (napr. II. ÚS 4/94, I. ÚS 8/96).

35. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že medzi namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutým uznesením krajského súdu nie je príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala porušenie označených práv dosahujúce ústavno-právnu intenzitu a možnosť vyslovenia ich porušenia po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Za daného stavu ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

36. Sťažovateľ porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 11 ods. 1 listiny odvíja od porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Práve s ohľadom na argumentačné prepojenie oboch uvedených obsahových častí ústavnej sťažnosti nemohlo v dôsledku absencie porušenia základného práva zaručeného podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dôjsť ani k porušeniu sťažovateľom označeného základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a jeho práva podľa čl. 11 ods. 1 listiny, a preto aj v tejto časti bolo potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

37. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení napadnutého uznesenia krajského súdu a náhrade trov konania je viazané na vyslovenie porušenia sťažovateľových práv alebo slobôd (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o týchto častiach sťažnosti už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. septembra 2020

Martin Vernarský
predseda senátu